

Schafttijd

Fijn: vanaf morgen word ik twee jaar langer plattelandsdichter. Tot eind 2019.

Schafttijd voor de dichter. Even kijken naar het gedane werk en dan weer de spade in de grond. Ik heb intussen een vijftientigtal gedichten geschreven waarin ik mij bekommerd en kritisch toon over onze omgang met de natuur. Sinds mijn aanstelling begin 2016 zijn overal bomen geveld. Ik ben er telkens door ontzet. Ik heb dan maar meer dan tweehonderd jaar oude bomen omhelsd en bezongen.

Ik heb voorgelezen in tuinen, parken, op de floralieën en in een koeienstal. Wat een uniek, zacht publiek, die honderd melkkoeien. Ik ben in de modder gezakt, heb in drek getrapt, heb bosgrond geroken, heb nog warme, pas gemolken melk gedronken. Ik ken de verdoken armoede en heb er versregels aan gewijd.

Ik heb een gedicht geschreven voor een jongen die in 2016 stierf op de boerderij van zijn ouders in Zomergem en voor drie meisjes die in 2009 door een dronken chauffeur van de weg gemaaid werden op een landelijke weg in Oosterzele. Telkens heb ik intens contact gehad met de ouders. Ik heb gepraat met land- en tuinbouwers, bezorgd over hun toekomst. Ook met wielerliefhebbers en duivenmelkers. Want het volkse van het platteland dreigt te verdwijnen.

Met mijn gedichten zal ik de natuur niet kunnen helpen bewaren. Ook de stilte niet.

Ik probeer de zaagranden, de breuken en de greppels te vermijden in wat ik schrijf voor een zo ruim mogelijk publiek. Herstel te bieden in taal. Omdat we het contact met de natuur dreigen te verliezen.

Morgen gedichtendag? Kijk, ruik, voel, wandel. Op het platteland is het elke dag gedichtendag.

Paul Demets

24 januari 2018